

1 AUGUSTUS 1927

No. 15

32e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Want gelijk het lichaam zonder geest dood is, alzoo is ook het geloof zonder de werken dood.

Jacobus 2 : 26.

CHRISTUS ALS LEERAAR EN REDDER. *)

Deze dag is geheiligd voor den Hoofdman onzer zaligheid. Dit uur is terzijde gezet om Jezus Christus, den Verlosser der wereld te aanbidden. Ik vraag nederig dat ik, terwijl ik voor u sta, geleid en geïnspireerd mag worden door den reinen, zachten geest van den Christus.

Ik bezigde zoo juist een woord, hetwelk een geschikt onderwerp aanbiedt voor bijna elken Zondagsdienst. Het is een woord, dikwijls gebruikt in godsdienstige gesprekken. Ik bedoel het woord „zaligheid”. Op reizen en in boeken heb ik een groot aantal uitleggingen van dit woord ontmoet. Eenige van deze uitleggingen zijn erg vreemd en eigenaardig. Ik herinner mij er een, die absoluut in strijd is met elk gezond begrip van rechtvaardigheid. In 1908 studeerde ik in de rechten aan de Universiteit van Cattanoo-ga. Gedurende dat jaar vermoordde eene Ed. Turner, die dicht bij Cattanoo-ga woonde, zijn vrouw. Turner werd door de mannen der wet gevat. Hij werd onder verhoor genomen en veroordeeld om gehangen te worden. Bij de terechtstelling beklom een student in de godgeleerdheid, die aan dezelfde Universiteit als ik studeerde, het schavot en gaf den veroordeelden man troost in de laatste minuten van zijn leven. Juist voordat de zwarte kap over het hoofd van Turner werd getrokken, vroeg de student in de godge-

*) Toespraak gehouden op Zondag 29 Mei 1927 in den Tabernakel te Salt Lake City, door Ouderling Nephi Jensen, ex-president van de Cana-deesche Zending.

leerdheid den vrouwen-moordenaar Jezus te belijden. Hij beled er werd gehangen.

Een paar dagen na de terechtstelling ontmoette ik een schoolkameraad van den student in de godgeleerdheid, die den vrouwen-moordenaar enkel en alleen op een belijdenis naar den hemel had gezonden. Ik vroeg dezen student of hij werkelijk dacht, dat Turner naar den hemel ging. „Zeker”, antwoordde de theoloog.

„Wat is er met Turner zijn vrouw gebeurd, die niet de gelegenheid gehad heeft Christus te belijden?” vroeg ik.

„Zij is naar den hemel gegaan”, antwoordde de student.

Ik vond, dat het begrip van dezen student wat zaligheid betreft, tamelijk vreemd was. Doch ik heb op mijn reizen uitgevonden, dat dit denkbeeld niet zoo zeldzaam voorkomt. Er zijn letterlijk honderd duizenden menschen, die beweren Christenen te zijn en gelooven dat alleen een belijdenis op het sterfbed een ziel zal redden.

Op zekeren dag, terwijl ik op een straatvergadering sprak in Toronto, Canada, vertelde ik de omstandigheden, welke ik zoo juist aan u heb verhaald. Toen ik mijn verhaal van dit voorval geëindigd had, gaf een dominee, die zich onder de toehoorders bevond een klap op zijn bijbel, dien hij in de hand hield en deed de opmerking: „Die leer is in den bijbel”. Natuurlijk zoo'n leerstelling is in den bijbel niet te vinden. De verkeerde leer wordt gebaseerd op een misverstaan van datgene, wat met zaligheid wordt bedoeld. De studenten in de godgeleerdheid, naar wie ik verwezen heb, hadden het idee dat slechts vrijspraak van schuld zaligheid teekent. Zooals vanzelf spreekt is vergiffenis van zonden slechts een gebeurtenis in het proces van zielsredding. Het is echter in het geheel niet het voornaamste of heerschende beginsel met betrekking tot zaligheid.

Wij krijgen het duidelijkste begrip van de juiste bedoeling van zaligheid, als wij nagaan hoe doodelijk zonde is. Waarom is zonde zoo doodelijk en verlagend? Omdat het den zondaar veroordeeling doet verstaan? In het geheel niet. Zonde is het meest doodelijke iets op de wereld, omdat het een ziel verlaagt en den zondaar leidt onreine en onheilige dingen lief te hebben en er in te genieten. Zonde maakt iemand een slaaf. Het brengt den zondaar in slavernij, in verderfelijke en zielsvernietigende neigingen en praktijken. De volledige verlossing van deze onheilige verlangens en gewoonten is datgene wat zaligheid vormt.

Wij krijgen een zeer duidelijk begrip van hetgeen Jezus Christus met zaligheid bedoelde uit Zijn gesprek met een aantal Joden. Tot deze Joden zei Jezus: „Indien gijlieden in Mijn woord blijft, zoo zijt gij waarlijk Mijne discipelen, en zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken”.

Natuurlijk verstonden deze Joden, die zoo op den letter waren,

den Meester niet. Zij dachten, dat Hij van vrijheid op politiek gebied sprak. Daarom antwoordden zij trots: „Wij zijn Abraham's zaad, en hebben nooit iemand gediend; hoe zegt Gij dan: Gij zult vrij worden?” Jezus antwoordde hun: „Voorwaar zeg Ik u, een iegelijk die de zonde doet, is een dienstknecht der zonde.”

Hier beschreef de Heiland zonde op de meest doodelijke wijze. Volgens dezen tekst is zonde meest doodelijk, omdat het in slavernij brengt en verlaagt. En toen voegde Hij hun deze scherpe woorden toe: „Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zoo zult gij waarlijk vrij zijn”.

Volledige vrijheid is volledige zaligheid. Deze volledige vrijheid bestaat uit het vrij zijn van de verlagende slavernij van booze neigingen. Het beteekent vrij te zijn van den verlagenden drang van onreine aanwensels. Het beteekent vrij te zijn van den vernietigenden invloed van Satan's arglistige verleidingen. In één woord, de vrijheid, welke Jezus Christus ons geeft om ons te herstellen voor het majestieuze koningschap van moreele overwinnaars.

Uit een anderen tekst van onzen Heiland, in andere woorden weergegeven, ontvangen wij hetzelfde begrip omtrent zaligheid. Een van de zaligsprekingen bepaalt waardigheid voor de woonplaats van God in deze woorden: „Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien”. Hier wordt zaligheid beschreven als het bereiken van reinheid van hart. Rein van hart beteekent onbesmet te zijn, of met andere woorden het beteekent zoo gezuiverd en gelouterd van geest te zijn, dat onreine gedachten geen verblijfplaats in het hart kunnen vinden. Men kan opmerken dat zaligheid zooals het door onzen Heiland is verklaard, niet een zegening is, welke tot ons zal komen op den laatsten oordeelsdag, wanneer de groote Rechter van de levenden en de dooden de woorden zal uitspreken: „U zijt vergeven”. Het is genade en macht, welke iederen dag tot ons komen, als wij de doodelijke vijanden van onze zielen overwinnen. Het is een eeuwige verlossing van de macht der zonde. Deze glorierijke reddende genade werkt heden in de levens van hen, die werkelijk strijden het kwade te overwinnen en zal op hen blijven werken iederen nieuwen dag van dit en het toekomstige leven. Beschouwd in het licht waarin de Meester de zaligheid zag, is het de meest gewenschte en waardevolle gave, die tot sterfelijke wezens kan komen. Het is de algeheele verlossing van den verlagenden en vernietigenden invloed van onreine en onheilige dingen.

Hoe komt deze zaligheid? Hoe redt Jezus Christus een ziel? Dit is een van de meest belangrijke levensvraagstukken in de godgeleerdheid. Ik zal trachten een antwoord op deze belangrijke vraag te geven door het Evangelie van zaligheid te vergelijken met zekere menschelijke stelsels, die ten doel stellen het ras te verbeteren.

Eenige jaren geleden las ik een aantal opmerkenswaardige boeken met betrekking tot toegepaste zielkunde. Dien tijd, toen ik die lectuur volgde, had ik een vriend, die ook belangstelling kreeg in dezelfde studie. Het was ongeveer toentertijd, dat een welbekend lector, die een toegepaste „zielkunde cultus” vertegenwoordigde, in de stad kwam. Hij gaf een serie lezingen in het Hotel Utah. Mijn vriend woonde deze lezingen bij. Op zekeren dag toen hij van een der lezingen terugkwam, ontmoette hij mij op straat en noodigde mij uit er een bij te wonen. Om mij aan te moedigen zulks te doen zeide hij: „Toegepaste zielkunde is juist zoo goed als het Evangelie.”

Mijn vriend's brute opmerking bracht mij tot nadenken. Toen ik over het onderwerp nadacht, herinnerde ik mij dat een waarheid altijd het duidelijkst is als het met een voorbeeld verklaard wordt. Zoodoende begon ik een beetje in mijn gedachten te prutsen om een vergelijking te maken. Door voortdurend overleg slaagde ik er in zoo'n toestand te scheppen, welke mij toescheen den voorrang van het Evangelie als een reddende genade op juiste wijze te illustreeren.

Op zekeren dag brak er typhus uit in een groote stad. Binnen enkele dagen verspreidde zich de gevreesde besmettelijke ziekte over de geheele plaats. Sterfgevallen kwamen geregeld voor. De menschen waren grootelijks beangst. De geleerden deden alles wat zij konden om het verspreiden van de vreeselijke ziekte tegen te gaan. Op het advies van een uitstekend dokter werd er voorgeschreven, dat al het drinkwater gekookt moest worden. Om het voorschrift ten uitvoer te doen brengen werden wachten in de verschillende deelen der stad geplaatst om het voorschrift te handhaven. Doch niettegenstaande deze voorzorgsmaatregelen dronken kleine kinderen en andere niet meegedeelde personen het doodende ongekookte water. Op dien tijd kwam er echter een voornaam geleerde niet den raad naar voren, die luidde, dat den menschen meegedeeld zou worden de gewoonte hun drinkwater te koken, te ontwikkelen. Leeraars werden uitgezonden om het volk te onderwijzen op welke wijze de vastgestelde gewoonte aan te wennen om aan het voorschrift te voldoen, hetwelk voorschreef het drinkwater door het kookproces te zuiveren. Doch in weerwil van deze wetenschappelijke maatregelen ging de besmettelijke ziekte voort zich te verspreiden.

Op het laatst kwam er een geleerde met nieuwe ideeën, beweerde dat de bron van de stadswatervoorziening besmet was en dat oogenblikkelijk tot ontsmetting zou worden overgegaan. Zijn raad werd opgevolgd en de stad gered. Dit voorbeeld illustreert de drie stelsels, die in de Christelijke wereld gebruikt worden om de menschheid van zonden te redden. De rechtsgeleerde poogt de menschheid van zonden te redden door de krachtige handhaving

van den misdadigers' code. Doch zijn methode faalt omdat het de kwaaddoeners niet hervormt. Het plan van den tweeden man in het voorbeeld stelt voor de toegepaste zielkunde. De zielkundige tracht den mensch goed te maken door de gewoonte te ontwikkelen. Zijn methode faalt om durende resultaten te krijgen omdat gewoonten op zijn best mechanisch zijn. Zielkunde raakt en hervormt het menschelijk hart niet.

Het plan van den laatsten man in het voorbeeld is overeenkomstig het Evangelie, de menschheid te redden. Jezus Christus was de grootste moreele heelmæster van de wereld. Hij trachtte niet de wereld in eens te redden. Hij was geen revolutionair. Hij poogde niet politieke organisaties omver te werpen. Hij bemoeide zich niet met opgerichte maatschappelijke ondernemingen. Ook verstoorde Hij de sociale toestanden niet. Hij zocht de wereld beter te maken door personen te hervormen. In een korten eenvoudigen zin geeft Hij ons de meest nauwkeurige en begrijpelijke verklaring omtrent de moreele ziekte der menschheid. Op zekere gelegenheid toen de Farizeërs op eenige van Zijn discipelen fitten, omreden zij met ongewasschen handen aten, zeide Jezus: „Want uit het hart komen voort booze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoerrijen, dieverijen, valsche getuigenissen, lasteringen”. Deze eenvoudige tekst verklaart den bron van alle verlagening en bloedvergieting, die vernietiging en ellende over de geheele wereld brengt. Volgens de Meester's eenvoudige en wonderbaarlijke verklaring omtrent de ziekten der wereld, komen alle slechtheid en schande der menschheid voort uit kwade overleggingen van het hart en al het bloedvergieten en oorlogvoeren, die eigendommen vernietigen, gezinnen opbreken, kleine kinderen weezen maken en mannen en vrouwen wreed doen zijn, worden veroorzaakt door gedachten van haat voortkomende uit het menschelijk hart. Het geneesmiddel van den Meester voor de moreele krankheid van de wereld is evenzoo eenvoudig als Zijn verklaring omtrent de verkeerdheden der menschen. Zijn geneesmiddel wordt op de juiste wijze toegepast aan den oorsprong van de verschrikkelijke ziekte, die de wereld beïnvloedt. Gelijk de voorname geleerde, die de gezondheid der stad redde door de bron, waaruit de watervoorraad verkregen werd, te ontsmetten. Jezus zoekt het moreel van de wereld te reinigen door van het menschelijk hart te verwijderen de onteerende en verdorvene kwade neigingen. In een eenvoudigen scherpen tekst geeft Hij ons Zijn groot geneesmiddel voor de moreele achteruitgang van de menschheid. Let wel op Zijn woorden. „Indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderkens, zoo zult gij in het Koninkrijk der Hemelen geenszins ingaan.” In deze eenvoudige woorden vinden wij het werkdadig geneesmiddel van den Meester voor de geheele zondezieke wereld. Er is geen geneesmiddel waardoor het vervangen

kan worden. Niets dan de gewone bekeering, die de ziel verandert en het hart volkomen reinigt en mannen en vrouwen zoo onschuldig van hart maakt als kinderen, kan de menschheid redden van haar meest doodelijke plaag, zonde en ongerechtigheid.

(Slot volgt.)

HOE LANG ZAL DE HEL DUREN? *)

De duur der straf.

Wij zijn gewoon om in het algemeen over zaligheid en veroordeeling in het hiernamaals te spreken, respectievelijk als belooning en als straf. De Schriften rechtvaardigen deze gewoonte en toonen tevens aan dat belooning of straf een natuurlijk en onvermijdelijk gevolg is van persoonlijke rechtvaardigheid of zonde.

De Eeuwige Rechter der levenden en dooden is door Zijn eigen onschendbare wetten gehouden, niet minder dan door Zijn Goddelijke eigenschappen van rechtvaardigheid en barmhartigheid, om iedere ziel, die zulks verdient, te verheerlijken of het leed op te leggen, dat een gevolg is van eigenzinnige verdorvenheid. Waarlijk, de Heere God is geen aannemer des persoons, die de onuitgewischte zonden van gunstelingen vergeeft en anderen voor gelijke overtredingen straf oplegt. Zulk een ongeloofwaardige toestand zou op onrechtvaardigheid en wraakgierigheid wijzen. Een eeuwigdurende gezegende staat is volkomen met rechtvaardigheid in overeenstemming. De zielen, die de zaligheid en het eeuwige leven verkrijgen: „zullen glorie voor eeuwig en altijd op hunne hoofden hebben”. (Paarl van Groote Waarde, pag. 66). Doch de gedachte aan een nooit eindigende straf als het lot van allen die in hunne zonden sterven, is verwerpelijk; en terecht.

Evenals de belooning voor een oprecht leven in evenredigheid moet zijn met de verdiensten, zoo moet ook de straf voor zonde naar haar zwaarte worden afgemeten. De straf dient als tuchtmaatregel, werkt verbeterend en is tot steun der gerechtigheid. God's genade wordt even zeer geopenbaard in het boetend lijden, dat Hij toelaat, als in de eindelooze vreugden der zaligmaking, welke Hij schenkt.

Wat de duur der straf betreft, kunnen wij ons verzekerd houden, dat deze voor ieder persoon in juiste overeenstemming zal zijn met het totaal van zijn ongerechtigheden. Dat ieder vonnis, over eenige zonde geveld, van eeuwigen duur moet zijn, is in even directe tegenstelling met een redelijke opvatting van rechtvaardigheid, als met het geopenbaarde Woord van God.

Het was in barmhartigheid voorbestemd, dat zelfs de gevan-

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

genen, die in den put waren, te zijner tijd zouden worden bezocht (Jesaja 24 : 21-22) en hun de middelen tot verbetering zouden worden geboden (42 : 7). David zong in ontroering: „Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten”. (Psalm 16 : 10).

Het is waar dat de Schriften van eindeloze straf spreken en een eeuwigdurend branden en een eeuwige verdoemenis afschilderen, alsook het lijden door onuitbluschbaar vuur als kenmerken van het oordeel, dat over de goddeloozen zal komen. Doch geen van deze verschrikkelijke mogelijkheden worden in de Schrift als een nooit eindigende toestand voor den persoonlijken zondaar genoemd. Zegeningen of straffen door God uitgesproken zijn eeuwig, want Hij is eeuwig, en eeuwig zijn al Zijn wegen. Het is een stelsel van eindeloze of eeuwige straf, want er zal altijd een plaats of toestand bestaan, die voor de opstandigen en ongehoorzamen is bestemd; maar de kastijding, zooals deze den persoon is opgelegd, zal eindigen, zoodra door bekeering en boetedoening de noodige verandering is teweeg gebracht en de laatste penning is betaald.

Zelfs de hel heeft zoowel een uitgang als een ingang en wanneer de straf is uitgediend, misschien ingelost door berouw en deszelfs vergezellende werken, zullen de gevangenisdeuren worden geopend en den berouwvollen gevangene wordt de gelegenheid geboden zich aan de wet te onderwerpen, die hij voordien had overtreden. Maar de gevangenis blijft bestaan en het eeuwige gebod dat straf voor den overtreder voorschrijft, staat daar onaangetast. Zoo is het zelfs met de strafregelingen, die door den mensch zijn ingesteld.

Dienaangaande heeft de Heere in de afgelopen eeuw gezegd: „Ik ben de Alfa en de Omega, Christus, de Heere. Ja, die ben Ik, het begin en het einde, de Verlosser der wereld. — En elk mensch moet zich zekerlijk bekeeren of lijden, want ik, God, ben eindeloos. Daarom, Ik herroep het oordeel niet dat Ik vellen zal, doch weeen zullen voortgaan, weening, geklaag en knersing der tanden, ja tot degenen die aan Mijne linkerhand gevonden worden. Niettemin is er niet geschreven dat er geen einde aan deze foltering zal zijn, doch er is geschreven eindeloze foltering. Wederom, er is geschreven eeuwige verdoemenis — want zie, Ik ben eindeloos, en de straf welke door Mij gegeven wordt, is eindeloze straf, want eindeloos is Mijn naam. Daarom eeuwige straf is God's straf. Eindeloze straf is God's straf”.

De openbarig zegt verder: „Daarom gebied Ik u u te bekeeren; bekeert u, opdat Ik u niet sla met de roede Mijnsmonds en door Mijn gramschap, en door Mijnen toorn, en uw lijden hevig zij. Hoe hevig weet gij niet! Hoe uitgebreid weet gij niet! Ja, hoe moeilijk te dragen weet gij niet! Want ziet, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden indien zij zich

zouden bekeeren. Doch indien zij zich niet zouden bekeeren, zoo moeten zij lijden evenals Ik, welk lijden veroorzaakte dat Ik, zelf God, de grootste van allen, sidderde van pijn, en uit elke porie bloedde, en zoowel lichamelijk als geestelijk leed, en wenschte dat Ik den bitteren kelk niet behoefde te drinken en terug mocht deinzen. Niettemin: Glorie zij den Vader, Ik dronk, en voleindigde Mijne voorbereidingen voor de kinderen der menschen." (Leer en Verbonden 19).

Onder de bewoners van de telestiale wereld — het laagste koninkrijk van glorie, dat voor de opgestane zielen is bereid, zullen zij geteld worden, die „ter helle zijn nedergeworpen" en die niet van den duivel zullen worden verlost tot aan de laatste opstanding. (76 : 82-85). En ofschoon deze uit de hel verlost kunnen worden en een zekere mate van heerlijkheid kunnen bereiken, waarin zij vooruitgang kunnen maken, toch zullen zij nooit anders zijn dan „dienstknechten des Allerhoogsten", maar waar God en Christus wonen, kunnen zij niet komen door werelden zonder einde (vers 112). Bevrijding uit de hel beteekent geen toelating tot den hemel.

Uit „Vitality of Mormonism", door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

VOOR HET JONGE VOLKJE.

Een Evangelisch A B C.

Y is Young, de President, sterk in den naam des Heeren :
 Hij dorst, met groot geloof in God, een leger te trotseeren.
 Hij had het nu gevleugeld woord: „Dit is de plaats" geuit,
 En 't leger, daar niet op zijn plaats, werd wijselijk gestuit.
 Men heeft den naam van Brigham Young met maatloos kwaad
 [verbonden,
 Doch zelden werd er grooter ziel op 't aardsch tooneel gevonden.
 Hoe minde hem zijn volk! hij was hun leider en hun vriend,
 Als Godsman, wáar en trouw, heeft hij zijn medemensch gediend.

Z is Zion, 't gaderoord van de laatste dagen;
 Zieners en Profeten Gods wisten te gewagen,
 Eeuwen her, van 't heugelijk feit: in een berggewest
 Zou eens 't Huis van Jakobs God hoog-op zijn gevest.
 Velen zouden zeggen: Kom, de berg van 't Huis des Heeren
 Trekt ons, Isrels God wil ons van Zijne wegen leeren;
 Laat ons opgaan met dat doel naar Zion, 't Gader-oord,
 En wand'len voortaan in het licht van 't openbaringswoord.
 Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

VERANDERING IN DE REDACTIE.

Er is een tijd van komen en een tijd van gaan.

Op een zeer te prijzen wijze, een wijze zooals het een dienstknecht des Heeren betaamt, heeft Ouderling G. Doezie zich van zijn taak als Assistent-Redacteur van „De Ster” gekweten. Wat heeft hij veel voor ons gedaan. Iedere twee weken kregen wij, altijd precies op tijd, nieuwe inlichtingen en raadgevingen betreffende het ons zoo dierbaar Evangelie, die ons aanmoedigden voort te gaan op het pad, dat naar het Eeuwige Leven leidt. Wij werden niet alleen op de hoogte gehouden met hetgeen hier in de Nederlandsche Zending plaats vond, neen, ook zeer interessante predikaties door de leiders van 's Heeren Kerk in de Ringen van Zion gegeven, werden ons onder de oogen gebracht. Deze opbouwende artikelen, door Ouderling Doezie onder leiding van President John P. Lillywhite met zooveel beleid gekozen, deden ons met verlangen uitzien naar elke nieuwe uitgave van ons geliefd tijdschrift. Met een hart, bedroefd gemaakt door het moeten scheiden van Ouderling Doezie, zenden wij in alle ootmoed een gebed op tot Onzen Liefdevollen Vader, pleitende voor de welvaart van hem, die ons aller liefde heeft gewonnen door zijn edel karakter. Wij hopen, nu hem een eervol ontslag is verleend, dat na een voorspoedige reis vereenigd met zijn geliefden, vreugde zijn deel zal zijn, temidden van het Rotsgebergte.

Zijn plaatsvervanger hoopt op 's Heeren zegen, vertrouwend op de gebeden der Heiligen ten zijnen behoeve, welke gebeden hij zeer op prijs zal stellen. Hij is overtuigd van zijn eigen onbekwaamheid voor de zoo moeilijke opdracht hem door den President der zending opgelegd. Hoe zouden jongelingen, zooals de meesten der zendelingen zijn, iets tot stand kunnen brengen zonder de hulp des Heeren, in Wiens wijngaard zij arbeidende zijn!

Moge het tijdschrift „De Ster” ons het pad der waarheid aantoonen, zooals de ster den wijzen deed, hen brengende naar Bethlehem tot het kindeke Jezus, zoodat zij Hetzelve konden aanbidden.

Adresveranderingen moeten zoo spoedig mogelijk opgegeven worden, opdat „De Ster” door een ieder der lezers op tijd zal ontvangen worden.

De Redactie.

EERE WIEN EERE TOEKOMT!

Terugblikkend op de eerste zes maanden van het jaar 1927 en het werk daarin volbracht, is inderdaad een aangename bezigheid, en roept in ons wakker een diepen geest van dankbaarheid voor de verschillende dingen die gedurende dien tijd tot stand gebracht werden. Onder de voornaamste dezer tellen de aanwinsten te Amsterdam en Rotterdam. In beide plaatsen treffen wij thans groote verbeteringen aan.

De vergaderplaatsen n. 1. in deze steden ondergingen uiterst voordeelige veranderingen, waardoor ten eerste reeds meer toehoorders een zitplaats verzekerd werd en ten tweede het aanzien en de geriefelijkheid derzelve veel toenam.

Dit werk te waardeeren doet ons denken aan broeder A. Dikkeboom van Rotterdam. Als aannemer en contractor heeft hij zijn diensten bereidwillig geschonken in het beramen en voltooiën dezer plannen en het werk, door hem hierin volbracht, prijst hem beter dan wij zulks kunnen doen. Wij mogen slechts 's Heeren zegen op hem afsmeeken op zijn verder levenspad, opdat hij dus immer zijn Schepper moge eeren door zijn leven te besteden op een wijze die getuigt van een levend geloof in God.

Een ander werk dat wij niet nalaten kunnen in de geschiedenis van de Nederlandsche Zending te vermelden, is wel de aanwinst in de Rotterdamsche gemeente, n. 1. het schilderstuk dat thans den muur aan de zuidzijde in „Excelsior” tooit, vervaardigd en geschonken door broeder H. A. van Slogteren van Rotterdam. Het schilderij stelt den engel Moroni met den knaap Joseph Smith voor, tezamen gekomen op den heuvel Cumorrah voor de laatste maal, op 22 September 1827, op welken dag Joseph Smith in het bezit gesteld werd van de gouden platen en Urim en Thummim waaruit het Boek van Mormon tot ons en het menschdom voortkwam. Het beeld van den Engel is bijna levensgroot aangebracht en, tezamen met het werk in zijn geheel, getuigt van een ernstige toewijding van den schilder. Het geheele schilderij is ruim twee meter hoog en ongeveer een meter vijftig centimeter breed, omgeven door een diepzwarten lijst.

Het origineele werk, door L. A. Ramsey, Utah-schilder, is de vrucht van 10 jaren arbeid. Een groot aantal verkleinde reproducties zijn sindsdien met toestemming van den schilder in vele huizen geplaatst, en het was één dezer kleine reproducties waarvan broeder Van Slogteren zijn meesterstuk afnam. Men behoeft slechts weinig kennis van de schilderkunst te bezitten om te kunnen waardeeren het werk dat door hem op zulk een bekwame wijze tot stand gebracht werd, vooral wanneer wij kunnen bemerken dat vele kleine schoonheden bijgebracht werden die de reproductie naliet.

Een woord van lof en waardeering aan Br. van Slogteren is dus wel op zijn plaats, temeer wanneer men weet, dat, gedurende zijn toegewijden arbeid, toen zijn werk ongeveer voltooid was, hem en zijn vrouw het zwaar verlies trof van hun jongste kind Adriaan. Doch ook in dit verlies mogen zij beiden zich getroost gevoelen, wetende dat dit pand, door hen in handen van God geplaatst, voorzeker veilig en zeker is.

Dat de vrucht van zijn arbeid den wasdom ontving van God is den opmerker zeer opvallend, en zooals Br. van Slogteren dan ook getuigde, is het niets meer of minder dan de besturing van een hoogere Hand, Wiens hulp hij steeds, vóór het zich begeven tot zijn taak, in nederig gebed afsmeekte.

Thans versiert de vrucht van zijn bidden de vergaderzaal van de verbondskinderen Gods, en terecht mogen wij ons in dezen aanwinst verheugen. Niet dat wij een voorstelling die ons hart zóó treft, zullen aanbidden. Dat zij verre. Veeleer vereeren wij, door er op te blikken en ons overeenkomstiglijk te verplaatsen in dat gewijde woud, den God en Hemelvader, door Wiens goedheid deze engel Moroni aldus zijn reis naar de aarde maakte, de platen aan den knaap gaf — door Wiens genade het heilig evangelie hersteld werd met de volheid zijner gaven — door Wiens liefde Hij ons mannen schonk die aldus hunne talenten en krachten williglijk schenken, zij het met pen, met hamer of beitel, dan wel met verf en penseel!

Het doet ons innig goed te weten dat er heden menschenkinderen op aarde zijn die in zwakheid trachten de woorden van den Heiland op te volgen toen Hij zeide: „Laat uw licht alzoo schijnen voor de menschen, dat zij uwe goede werken mogen zien, en uwen Vader (dus niet zichzelf), Die in de hemelen is, verheerlijken.” (Matth. 5 : 16).

VAN DEN ADEL DES HEMELS *).

Ouderling Geo. A. Smith, van den Raad der Twaalve.

(Slot.)

Asael Smith geloofde dit laterdaagsche Evangelie. Hij was de vader van John Smith, den persoon waarvan ik U eerst voorlas, die de vader van George A. Smith was, welke de vader van John Henry Smith is die mijn eigen vader werd, en ik heb een zoon die in Duitschland het Evangelie predikt — het zesde geslacht in de Kerk in onze linie — zijn deel toevoegende zooals elk lid van deze familie het getracht heeft. Bovendien hebben wij heden vertegen-

*) Redevoering in den Tabernakel, Salt Lake City, 4 April 1927, bij de zevn en negentigste halfjaarlijksche Conferentie.

woordigers van velen der eerste gezinnen van dien vroegen datum in het zendingsveld. Enkele der broederen hier op het platform zijn nakomelingen van hen die in de Kerk gedurende haar kindsheid waren.

In alle georganiseerde ringen van Zion zijn vandaag mannen van sterke karakters, mannen die voorzichzelve denken en redeneeren, mannen die de waarde van het Evangelie van Jezus Christus voor zichzelf hebben leeren kennen, door Zijn leerlingen te onderhouden, mannen die niet bevreesd waren om in de wereld te gaan en een leer die niet graag gewild was te prediken, mannen die gewillig zijn om hunne levens neder te leggen opdat het Evangelie verkondigd moge worden. Het is aan nederige mannen zooals deze, die zichzelf niet verheffen in de oogen hunner medemenschen, die in de goddelijke zending van onzen Heiland gelooven, die net zoo zeker weten als zij weten dat zij leven, dat onze Hemelsche Vader Zich in deze laatste dagen geopenbaard heeft, wien onze Heer een levende getuigenis van de waarheid gegeven heeft. Deze groote Kerk is bestuurd geworden door mannen die speciaal voorbereid, speciaal onderricht, speciaal toegerust waren voor de hooge eer die op hen bevestigd is geworden terwijl zij hun plaatsen innamen. Onze Hemelsche Vader in Zijne wijsheid heeft deze leiders in Israël doen omringen met anderen, gelijk aan hen, die geloof hebben en zich niet buigen voor enig schepsel, vanwege zijn persoonlijkheid als President van de Kerk, doch die hem als mondstuk van onzen Hemelschen Vader erkennen en hem ondersteunen en schragen en voor hem bidden, hem beminnen, opdat zij, eveneens de zegeningen van onzen Hemelschen Vader mogen genieten.

Er is geen andere organisatie zooals deze in de geheele wereld. Er wordt geen ander volk geleid op de wijze waarop dit volk geleid wordt. Waarlijk wordt het gezegd dat zij die presideeren, oprechte mannen zijn. Door hen is het dat onze Hemelsche Vader Zijn werk zal verrichten. Door hen is het dat het Evangelie geleerd moet worden, en ik wensch uwe aandacht op dit feit te vestigen: Er is niet een van de mannen die over deze Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gepresideerd hebben, die niet gewillig is geweest om zijn leven, als het noodig was er voor te geven. De eerste gaf zijn leven, en de anderen zouden even gewillig geweest zijn, als het noodig was geweest, opdat het werk van Onzen Hemelschen Vader voortgezet zou worden, en dat alle menschen geroepen mochten worden tot bekeering.

De man die vandaag over ons presideert doet zulks niet vanwege zijn eigen bekwaamheid. Hij presideert niet omdat hij de zoon is van den één of anderen grooten vorst, doch hij staat in de plaats waar hij is omreden onze Hemelsche Vader de oprechtheid en rechtschapenheid zijner ziel kent. De vastberadenheid die hij

had om de boodschap aan alle naties der aarde te brengen, waardeerende, zoo bereidde Hij hem voor de hooge roeping die op hem bevestigd is geworden. Hij presideert als de vertegenwoordiger van onzen Hemelschen Vader.

Broeders en zusters, laat ons de leeringen van het Evangelie van Jezus Christus gedenken. De goede man waarvan ik u voorgelezen heb, en wiens wijze raad gij nu gehoord hebt, en die één der eerste Patriarchen der Kerk was, raadde ons onze kinderen te onderrichten. Als er eenig ding onder het volk vandaag meer noodig is dan iets anders, dan is het, zoo schijnt het mij toe, „Home Evening” (Huis-avond), zooals zulks voorgesteld werd door president Joseph F. Smith: dat wij met onze kinderen rond onzen eigen haard zullen zitten, en hen het evangelie van Jezus Christus de kracht Gods tot zaligheid onderrichten. En indien wij dat zullen doen, zoo blijven ons de beloften dat de Heere Zijn zegening daaraan zal toevoegen.

Zeven-en-vijftig jaren geleden vandaag zag ik voor het eerst het licht, niet verre van waar ik nu sta. Het zijn zeven en vijftig jaren van ondervinding voor mij geweest, met enkele beproevingen, moeilijkheden, benauwdheden, maar veel geluk. In uwe tegenwoordigheid dank ik Mijn Hemelschen Vader voor de gelegenheid om hier te komen. Ik ben dankbaar om den omgang van mijne broeders en zusters te genieten in deze wonderlijke organisatie. Er is geen dag geweest sinds ik den leeftijd van verantwoordelijkheid bereikte, er is geen oogenblik geweest sinds den tijd dat ik de kracht had om te denken en mijn verstand te gebruiken en voor mijzelf te kunnen verstaan, dat ik niet geweten heb, zoo zeker als ik weet dat ik leef dat dit mijn's Vader's werk is. God helpe ons om de onschatbare voorrechten die de onze zijn, waardig te blijven, helpe ons om Hem waardig te zijn, Die ons het leven schonk, en ons eerde met Zijn heilig priesterschap; en laat ons in liefde en vriendschap uitgaan tot hen die het niet verstaan, hen door banden van vriendschap en liefde trekkende, opdat ook zij met ons deel mogen hebben aan de macht van God die tot zaligheid leidt voor al degenen die gelooven en gehoorzamen.

Dat de Heere ons deze kracht moge schenken, en dat wij dezelve door mogen geven aan onze kinderen en onze kinds-kinderen tot op het laatste geslacht, opdat in Zijn eigen gezetten tijd, wanneer Hij Zijne juweelen zal verzamelen, wij, die dit groote voorrecht gehad hebben, onze namen in het Boek des Lams geschreven mogen vinden, is mijn gebed in den naam van Jezus Christus. Amen.

Gelukkig zijn zij, die in het zich geven aan anderen hun hoogste vreugd gevonden hebben.

TEEKENEN DER TIJDEN.

De laatste twee weken zullen zeker vele menschen bij het lezen van de ontstellende berichten in de nieuwsbladen gedacht hebben aan de woorden gesproken door Onzen Zaligmaker, toen Hij Zijn discipelen mededeelde, welke gebeurtenissen Zijn tweede komst zouden voorafgaan. (Mattheus 24).

Aardbevingen en Overstromingen.

Een geweldig onweder heeft het Saksische en Pruisische gebied geteisterd. De schade door dit noodweer aangericht wordt op millioenen Mark geschat. Huizen zijn door de geweldige kracht van het water ineen-gestort, spoorwegen zwaar beschadigd, bouwland verwoest, zoodat de aardappel-, beetwortel- en fruitoogst bijna totaal is vernield. Het meest bedroevende feit is wel, dat honderden menschenlevens te betreuren zijn, terwijl voor het behoud van een groot aantal zwaar gewonden wordt gevreesd. De verschrikkelijke toestanden, welke er heerschen, zooals deze ons èn door berichten èn door photo's in de nieuwsbladen worden medegedeeld, doen ons ten volle verstaan den verbazenden omvang van deze onheilspellende ramp. Niet alleen in dit gedeelte van Europa heeft zich dit weer doen gelden, Engeland, Frankrijk, België, Luxemburg en het gebied aan de Zwarte Zee zijn bezocht geworden en hebben geleden van cycloons en de vernielende kracht van andere natuurelementen, waartegenover de mensch, al is hij ver gevorderd in de wetenschap, machteloos staat. Ook daar wassen door aanhoudende regens de rivieren, welke buiten hun oevers treden en uitgestrektheden onder water zetten, daarbij kleine steden en dorpen veel schade toebrengeende, zoodat een groot aantal gezinnen dakloos is.

Dat de aardbeving in Palestina en omstreken ontzettend is geweest bevestigen de berichten, welke uit deze streek tot ons komen. Talrijke slachtoffers zijn gevallen en verschillende plaatsen op verschrikkelijke wijze verwoest.

Ook in de nieuwe wereld doet het abnormale weer van zich hooren. Bevindt New-York zich in een hittegolf, tengevolge waarvan vele personen zijn bezweken, uit Colorado (een van de Westelijke Staten van Noord-Amerika) komen berichten dat onweder en hagelbuien aan den graanoogst ongeveer anderhalf millioen dollars schade hebben aangericht. Kansas (een van de Centrale Staten van Noord-Amerika) en het Westelijk gedeelte van Zuid-Amerika hebben door tornado's erg geleden, in Westelijk Canada vielen gedurende een hagelbui hagelstenen ter groote van tennisballen.

Oorlogen en geruchten van oorlogen.

In Oostenrijk hebben zich weer heftige tooneelen afgespeeld. Als de elementen der natuur den menschen het leven niet ontnemen, dan schijnt een gedeelte van de menschheid een neiging te bezitten om anderen het leven moeilijk of onmogelijk te maken. Haat en nijd bevinden zich nog onder de volkeren. Om slechts kleine geschillen werpt men het hoofd in den nek en gespt het harnas aan om verzet te plegen. Waarom niet te bezinnen alvorens te beginnen! Door dit koppig en ontevreden zijn hebben in Oostenrijk vele menschen het leven verloren. Wat eens door weken- en

maandenlangen arbeid is tot stand gebracht, werd in een ommezien verwoest. Een woedende menigte heeft te Weenen het Paleis van Justitie in brand gestoken, andere gebouwen beschadigd en thans biedt Weenen een te beweenen toestand aan

Bekeering en oprechte toenadering tot God is het eenige redmiddel deze verschrikkingen te ontkomen.

Ontslagen.

Ouderlingen W. G. Rose en G. Doezie zijn eervol van hun zendingen in Nederland ontslagen. Op heden vertoeven zij in Duitschland, genieten daar van de schoonheden der natuur en ontvangen zoo hun welverdiende rust. Aan het eind van deze maand denken zij naar hun geliefden in Utah terug te keeren.

Verplaatsingen.

Ouderlingen: M. L. Peterson van Haarlem naar Ymuiden, F. C. Berghout van Ymuiden naar Apeldoorn als vertakkingspresident, T. J. Seeley van Alkmaar naar Zutphen, Th. Sipkema van Den Haag naar Rotterdam als assistent-redacteur van „De Ster”, B. A. Weight van president der Rotterdamsche vertakking tot president van het Rotterdamsche district, Wm. F. Ashton van Den Haag naar Rotterdam als vertakkingspresident, D. E. Hamilton van Amsterdam naar Den Haag als vertakkingspresident, L. W. Dalebout van Zaandam naar Amsterdam, P. P. Williams naar Zaandam, D. R. van Kampen naar Haarlem. Ouderling van Kampen is de laatste zes weken ziek geweest. Wij zijn dankbaar dat de Heere hem zijn gezondheid heeft teruggegeven en hij nu in staat is zijn zendingswerk voort te zetten.

Aangekomen.

Uit Zion zijn op 26 Juli j. l. aangekomen Ouderlingen A. Asmus en B. Bernards om hun krachten in Nederland te besteden in den dienst des Heeren. Den 12en Juli j. l. is uit Zion aangekomen Ouderling John van Haaren. Hem is Alkmaar aangewezen om te arbeiden.

Vele dingen heb ik in mijn handen gehad; ik heb ze echter alle verloren. Maar datgene, hetwelk ik in staat ben geweest in God's Hand te plaatsen, bezit ik nog.

Afscheidsgroeten.

Door middel van ons geliefd tijdschrift „De Ster” zenden wij onzen dierbaren in Nederland een laatsten vaarwelgroet. Alhoewel het ons verbazend zwaar is geweest U allen te verlaten, de hope, die in ons is, deed op het oogenblik van scheiden ons leed verzachten. Wij als leden van des Heiland's Kerk weten toch dat in de toppen der bergen een heilig werk voor ons te doen valt en ons verlangen de zegeningen des Hemels in het Huis door Vader erkend te ontvangen hopen wij spoedig vervuld te zien. Moge Hij u onder Zijn vleugelen beschermen, opdat u allen eenmaal de glorierijke toestemming moogt ontvangen: „Gaat in in de vreugde uws Heeren.”

Uw broeder en zuster in de waarheid,

H. SCHILPEROORT en Eelthgenoot.

Mijn oprechten dank bied ik u aan, mijn geliefde broeders en zusters voor den liefdevollen steun aan mij verleend gedurende de 28 maanden van mijn verblijf in Nederland. Het is mij een aangename taak geweest om werkzaam te zijn in den wijngaard des Heeren en mijn oprecht verlangen is, dat het Evangeliezaad door mij in nederigheid uitgestrooid veel vrucht mag dragen. Dat wij allen onze getuigenis omtrent 's Heeren goedheid zullen behouden en de kroon des Eeuwigen Levens ontvangen, is de bede van uw broeder in het Evangelie,

CHAS. P. MIETUS.

De halfjaarlijksche Conferentie van het Amsterdamse district zal gehouden worden te Amsterdam in de zaal Weteringschans 101. Openbare vergaderingen op Donderdag en Vrijdag, 11 en 12 Augustus des avonds 8 uur. Zendingenvergadering op Zaterdag 13 Augustus, 11 uur 's morgens. Leeraars-, Leeraressen-, Pasterschap- en Zustershulpverenigingvergadering op Zaterdag 13 Augustus, 7 uur des avonds. Des Zondags zullen drie vergaderingen gehouden worden, alle in het gebouw Weteringschans 101, om 10 uur des morgens, 2 uur des middags (uitsluitend voor leden) en 7 uur des avonds. Komt allen en hoort het Woord des Heeren!

INHOUD.

Christus als Leeraar en Redder blz. 225	Teekenen der tijden . . . blz. 238
Hoe lang zal de hel duren? „ 230	Ontslagen „ 239
Voor het jonge volkje . . „ 232	Verplaatsingen „ 239
Verandering in de Redactie „ 233	Aangekomen „ 239
Eere wien eere toekomt . . „ 234	Afscheidsgroeten „ 240
Van den Adel des Hemels „ 235	Conferentie-aankondiging . . „ 240